

THẮP BA NÉN HƯƠNG CHO NGƯỜI BẠN CŨ

Thân tặng chị Túc và cháu Thu cùng các bạn đồng khóa

Cách đây mấy năm, khi được tin anh Lê-cảnh-Túc đã từ trần tại Sydney, Australia, lòng tôi bùi ngùi và thương tiếc. Vì quá xa xôi, tôi không biết làm gì hơn là viết vài hàng gởi thiệp chia buồn cùng chị Túc. Tuy nhiên, lúc nào tôi cũng ước mong sẽ có dịp viếng thăm mộ người bạn cũ (sau này tôi mới biết anh Túc được hỏa thiêu).

Anh Túc cùng một tuổi với tôi (tuổi Quý Dậu), cùng học một khóa ở trường Cao đẳng Công Chánh (khóa 4 KSCC 1956), cùng làm ở một cơ quan (Tổng Nha Kiềm lộ) sau khi ra trường, và có một thời gian cùng ở chung một cư xá (cư xá Công Chánh ở đường Trần-hung-Đạo, Sài Gòn). Vì vậy, hai gia đình chúng tôi có nhiều gắn bó tình cảm với nhau. Càng quen biết, gần gũi anh, tôi càng khâm phục và quý mến anh nhiều. Lúc ở trường, anh học rất xuất sắc, có gì không hiểu, nhất là môn

toán, tôi thường hay hỏi anh. Ra đời, nhờ có kiến thức chuyên môn vững chắc và đức tính siêng năng cần cù, nên anh thành công trên đường công danh sự nghiệp. Mặc dầu vậy, anh luôn luôn khiêm nhường, không kiêu căng,

không tự cao, tự đại và có một đời sống rất giản dị bình thường, do đó dễ thu phục được cảm tình với tất cả mọi người, từ cấp trên cho đến cấp dưới.

Tháng 9/2006 vừa rồi, nhân dịp đi thăm gia đình con gái hiện đang ở Perth, Australia, vợ chồng tôi đã cố sắp xếp chuyến đi để tiện đường ghé lại Sydney vài ngày thăm gia đình chị Túc luôn. Trước khi lên đường, tôi cũng có ý rủ thêm một vài bạn cùng đi, nhưng khi nghe nói đến Australia, ai nấy đều lắc đầu, vì quá xa. Mà quả thật như thế, đoạn đường bay tính ra quá dài, từ Austin, Texas, chỗ tôi ở, phải bay qua Los Angeles, rồi đổi máy bay đi Sydney. Ngồi trên phi cơ rờn rã suốt hơn 14 tiếng đồng hồ, ê ẩm cả mình. Đó là chưa kể đoạn đường bay từ Sydney đến Perth dài hơn 2000 miles và bay

mất 5 tiếng đồng hồ nữa (lúc trở về, thời gian chuyến bay có phần ngắn hơn đôi chút). Ngoài ra, cuộc hành trình còn gặp không biết bao nhiêu phiền toái và chậm trễ khi qua các cửa ải kiểm soát an ninh phòng ngừa bọn khủng bố.

Trước bàn thờ Cố AH Lê Cảnh Túc: AH NV Mơ và AH NV An

Vợ chồng tôi đến Sydney vào lúc trời bắt đầu sang xuân (tức là mùa thu bên Mỹ), nên thời tiết mát mẻ, dễ chịu. Qua ngày hôm sau, chúng tôi được anh chị Nguyễn Văn An (trước kia phục vụ tại Tổng Nha Kiềm lộ) đưa đến nhà

chị Túc. Vừa thoáng thấy mặt chị đứng trước cửa nhà, vợ chồng tôi rất xúc động không cầm được nước mắt và cũng không nói nên lời, một phần vì lâu ngày xa nhau bây giờ mới hội ngộ, và phần khác vì vắng bóng người bạn cũ. Còn đâu những giây phút gặp nhau tay bắt mặt mừng nữa.

Chuyến viếng thăm của chúng tôi vô hình chung gợi lại bao nhiêu hình ảnh và kỷ niệm êm đềm trong dĩ vãng, lúc anh Túc còn sinh thời. Vì vậy, sau khi tôi vừa thấp xong ba nén hương cho anh chị Túc, với một giọng trầm buồn, đã lần lượt thuật lại rành mạch cho chúng tôi nghe từng câu chuyện, từ những dịp anh đi công tác ở ngoại quốc, nhất là ở Bangkok, Thái-Lan, đến lúc anh đi học tập cải tạo, rồi vượt biên qua Úc làm ở City, rồi về hưu và cuối cùng lâm trọng bệnh qua đời.

Anh Túc mất đi để lại chị Túc một mình với cô con gái duy nhất (đã lập gia đình). Như tôi đã nói trên đây, anh Túc sống rất đơn giản, nhưng tôi không thể ngờ đơn giản đến mức qua Úc đã vài chục năm mà anh không cần mua sắm một chiếc xe nào để làm phương tiện di chuyển,

hằng ngày vẫn chịu khó đi làm bằng xe buýt. Còn về nhà cửa, gia đình anh cũng chỉ ở một căn chung cư khiêm tốn cho đến khi anh về hưu mới chịu đổi sang một căn nhà biệt lập cho thoải mái hơn. Chị Túc còn cho biết anh bị ung thư gan. Thoạt đầu, khi bệnh mới phát, anh dẫu nhem vợ con sợ gia đình lo lắng cho đến khi bệnh bộc phát nặng, chị Túc mới hay biết. Nghe đến đây, chúng tôi càng khâm phục sự hy sinh của anh đối với gia đình và càng cảm mến anh nhiều hơn nữa.

Bây giờ, anh đã ra người thiên cổ, nhưng nhìn tấm ảnh của anh đặt trên bàn thờ khói hương còn nghi ngút, tôi có cảm tưởng như anh đang mỉm cười với tôi. Theo thuyết nhà Phật, người nào khi còn sống ăn ở hiền lành phúc đức, không làm điều gì sai quấy, thì khi về chín tuổi tâm hồn sẽ được thanh thân. Tôi cầu mong vong linh anh cũng được như vậy và sớm tiêu điều miền cực lạc.

Nguyễn Văn Mơ

Từ trái sang phải: Anh Chi NV An, Chị LC Túc, Anh Chi NV Mơ